Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

110

Asociația elefanților

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 110.

ASOCIAŢIA ELEFANŢILOR

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ELEFANŢII MISTERIOŞI.

ÎN TIMPUL NOPŢII submarinul trecuse prin Calcutta. Hugli, braţul drept al deltei Gangelui, era aici foarte adânc şi căpitanul izbuti să-şi scoată vasul cu bine din forfoteala vapoarelor care mişunau pe acolo.

Departe de oraş căpitanul piti submarinul într-un golf larg, plin de trestii de bambu. Intrase cu vasul adânc de tot în desişul acesta de bambu, care alcătuia o ascunzătoare minunată. Nimeni n-ar fi bănuit că un submarin se află dosit în desişul acela de nepătruns, de care se ferea oricine, din pricina ţânţarilor şi crocodililor ce roiau pe acolo.

Când se lumină de ziuă, căpitanul puse să se taie sub apă trestiile de bambu care fuseseră rupte prin intrarea submarinului, iar pe celelalte le îndreptă puţin, ca să se şteargă orice urmă.

Câţiva marinari se apucară să croiască un drum îngust spre ţărm. Acolo camarazii dădură peste un izvor cu apă foarte bună şi pe de altă parte pădurea pe marginea căreia se întindea desişul de bambuşi părea să fie bogat în vânat.

Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram, Petre şi Kard urmau să întreprindă marşul prin ţară până la reşedinţa prinţului Ghasna.

Era un drum lung, care avea să dureze câteva săptămâni şi Farrow se ferea să se folosească de calea ferată deoarece se putea sa fie descoperiţi de englezi care nu încetaseră încă urmărirea împotriva lui.

Cei cinci camarazi porniră în zorii zilei. Era o dimineaţă minunată dar ziua făgăduia să fie foarte călduroasă. Câteva zile urmau să ţină drumul de-a lungul malului stâng al Gangelui, apoi căpitanul avea de gând să-ncerce să închirieze două bărci cu care să pornească în sus pe fluviul sfânt. Fireşte, numai noaptea pe răcoare şi când n-aveau să se teamă că vor fi descoperiţi.

Rindow ţinu neapărat să-şi conducă tovarăşii cu zece camarazi. Aceştia făceau cu schimbul în munca grea de a croi o potecă prin desişul încâlcit.

Primul ofiţer vroia să-i însoţească numai până la prânz pentru ca Petre şi Kard să-şi cruţe puterile de care vor avea nevoie mai încolo.

Convoiul porni în linişte prin pădurea seculară. Nu se auzea decât trosnetul crengilor pe care le tăiau marinarii din frunte.

După un răstimp Rindow care păşea alături de Farrow zise

acestuia.

— Domnule căpitan, nu s-ar putea totuşi să luaţi trenul de la cea mai apropiată staţie? Prin asta vă cruţaţi oboseala şi puterile. Nici nu sunteţi echipaţi cum trebuie pentru a preîntâmpina un marş de săptămâni prin pădure.

— Ba avem de toate – răspunse Farrow – arme, muniţii şi vase de gătit. De altceva n-avem nevoie, căci rufărie şi haine putem cumpăra în drum. Dar ce-o fi asta?

Tot convoiul se opri pe dată pe dată. Undeva în pădure se auzi un sunet ciudat şi ameninţător în acelaşi timp. Camarazii îşi smulseră puştile de pe umeri. Puţini dintr-înşii cunoşteau acest sunet, dar toţi ştiau că el înseamnă o primejdie destul de mare.

— Drace, e un Rogue, un elefant sălbatec! exclamă doctorul Bertram.

Căpitanul privi în sus spre copaci şi dădu comanda:

— Căţăraţi-vă toţi în pomi, dar repede!

Marinarii se supuseră ordinului şi sunetul ameninţător de trompetă se auzi iarăşi, de data asta mult mai aproape.

Pahidermul furios trebuie să fi adulmecat oamenii care cutezaseră să pătrundă în regatul său. Începu să se audă pârâitul crengilor şi copăceilor pe care colosul îi culca la pământ în drumul său.

Camarazii se şi căţăraseră în arborii seculari pe care nici puterea uriaşă a elefantului nu i-ar fi putut clinti. Şi se urcaseră atât de sus, încât chiar pachidermul cel mai grozav ca mărime nu i-ar fi putut ajunge cu trompa.

Nu trecu mult şi dihania se ivi pe poteca îngustă. Era într-adevăr de o mărime neobişnuită şi doctorul Bertram nu-şi putu stăpâni agitaţia:

— Dumnezeule, ăsta e un Kumiria, un exemplar minunat! Indienii deosebesc trei soiuri: Kumiria, cel mai frumos; bine legat, Dwasala; Mierga, care nu e fru…..

Mai mult nu putu spune doctorul. El nu se căţărase prea sus, pentru că – după cum povesti mai târziu – să poată vedea mai de aproape elefantul. Pe de altă parte, nu se aştepta să fie un exemplar atât de mare.

Pachidermul, care se oprise brusc când văzu poteca proaspăt croită de mână omenească, se năpusti cu un răget de furie spre doctor, când îi auzi glasul.

Îşi ridică trompa enormă şi Bertram, care se aşezase pe vine pe o cracă groasă, îşi trase repede picioarele în sus, ca să nu-l ajungă dihania. Cât pe-aci să-şi piardă echilibrul!

Elefantul încercă îndată al doilea atac, îşi săltă puţin picioarele

dinainte de la pământ şi trompa-i enormă izbi numai la câţiva centimetri de doctor şi creanga pe care stătea acesta se clătină îngrijorător.

Învăţatul medic nu-şi pierdu însă cumpătul. Izbuti să-şi tragă picioarele sub el apoi se ridică de-odată pe cracă. Întinse mâinile spre una de mai sus, dar furiosul elefant fu mai repede ca dânsul.

Se ridică iar pe picioarele dinainte, trompa-i puternică lovi din nou craca şi de data asta colosul îşi încolăci vârful trompei în jurul ei.

În clipa următoare se auzi un trăsnet. Rogue-ul frânsese lemnul tare. Doctorul zbură ca o săgeată prin aer şi norocul său fu că se prăbuşi pe o tufă moale.

Elefantul se năpusti îndată într-acolo şi bietul medic îşi vedea sfârşitul aproape. Dar în vremea asta, George, care se afla în copacul alăturat îşi recăpătase sângele rece. Nu mai avu timp să-şi smulgă puşca de pe umăr, aşa că trebui să se servească de revolver, deşi gloanţele acestuia nu puteau face mare rău colosului.

Ţinti cât putu de repede şi când elefantul întindea tocmai trompa ca să-l tragă afară pe doctor din tufiş, două gloanţe nimeriră în partea cea mai cărnoasă a trompei pachidermului. Dihania scoase un răget de furie, se răsuci fulgerător, privi în juru-i şi-l descoperi pe George. În clipa următoare el porni în goană spre copacul pe care se adăpostise curajosul tânăr. Dar elefantul era destul de inteligent să nu se azvârle orbeşte în trunchiul arborelui, căci şi-ar fi putut zdrobi căpăţâna. Aproape de copac, coti repede, apoi îşi înălţă trompa şi căută să ajungă duşmanul care-l rănise.

Acum George avu răgazul să-şi smulgă puşca de pe spate, dar înainte ca să poată trage se auzi din tufiş un fluierat ascuţit, apoi o chemare melodioasă:

— Tambi.

Elefantul se opri brusc, furia să păru că se potoleşte, scoase un sunet ca de trompetă, pe urmă dispăru fără zgomot în desişul pădurii.

Camarazii rămaseră înmărmuriţi câteva clipe, apoi George întrebă, râzând:

— Doctore, cum arată un Dwasale? Ne spuneai mai adineauri că Kumiria e cel mai frumos elefant şi Mierga cel mai urât...

— Dwasala ţine mijlocia între ei – răspunse doctorul – dar asta a fost cu totul de necrezut, nici nu găsesc cuvinte potrivite. Aşa ceva n-am văzut încă: un elefant furios, un Rogue, care ascultă de cuvântul stăpânului său! Nu mai pricep nimic.

— Ia lasă copilăriile astea! făcu căpitanul, necăjit – Situaţia noastră nu e de fel plăcută. Când vom coborî din copaci, putem fi atacaţi de elefant în orice clipă. Se mai poate ca omul acela misterios de care ascultă pachidermul, să mai aibă şi alţi elefanţi cu care şi avem de furcă. E drept că dresarea este surprinzătoare, căci a ascultat de chemare cu toate că trebuia să aibă o ură grozavă pe George, care l-a rănit.

— Păi asta spuneam şi eu – strigă doctorul, de unde se afla – ziceam că nu găsesc cuvinte să-mi exprim mirarea. Dar, ai dreptate, căpitane, ne aflăm într-o situaţie foarte neplăcută. Ei drace!

Exclamaţia doctorului era îndreptăţită, căci de-odată se iviră pe nesimţite şase elefanţi, care străbătură poteca către marinari.

Printre aceştia se afla şi colosul de adineauri, căruia îi şiroia sângele din rănile de pe trompă. Aruncă o privire furioasă în sus spre George, dar se făcu nevăzut la fel de liniştit şi pe nesimţite ca tovarăşii săi, în desişul ce ducea spre apă.

Doctorul mai aşteptă câteva minute apoi zise:

— Căpitane, nu-i lucru curat la mijloc! Pun rămăşag că sub noi, în desiş, se află stăpânul acestor elefanţi care şi-a trimis elevii să se adape. Trebuie să aşteptăm până se înapoiază.

Ca la comandă camarazii îşi îndreptară privirile spre desiş dar nici unul nu putu descoperi vreun om în labirintul acela. Totuşi stăpânul simţeau cu toţii că doctorul avea dreptate.

Rămaseră liniştiţi la locurile lor, numai doctorul se săltă înapoi în copac pe o cracă mai înaltă unde nici un elefant nu l-ar fi ajuns.

Se scurse astfel vreun ceas când deodată monştrii cenuşii se iviră iarăşi, tot atât de liniştiţi şi fără zgomot ca înainte.

Rogue-ul rănit aruncă iar o privire plină de ură spre George, apoi cei şase coloşi dispărură din nou în desiş, ascultând de porunca stăpânului lor nevăzut.

— Cred că acum putem coborî fără teamă – zise căpitanul, după vreun sfert de ceas – fireşte, însă, că va trebui să fim cu multă băgare de seamă. Aşa dar, deocamdată să coboare numai jumătate din noi, iar ceilalţi rămânem sus, cu puştile pregătite. Trageţi imediat ce se ivesc iar elefanţii.

George fu cel dintâi jos. Abia atinse cu picioarele poteca îngustă, că şi luă puşca în mână. Apoi examină locul pe unde dispăruse în desiş duşmanul său, Rogue-ul.

Dar afară de o întipărităură de picior în pământul moale, nu descoperi nici o altă urmă a elefantului.

Nu se auzea nici un sunet, nimic nu mai dovedea apropierea coloşilor şi după câteva minute doi marinari se apucară să

croiască poteca mai departe.

În cele din urmă coborâră şi ceilalţi camarazi din copaci şi convoiul porni iar la drum. George întorcea din când în când capul să vadă dacă duşmanul său nu-l urmăreşte – însă timpul trecea şi el nu se arăta.

Într-un târziu convoiul ajunse într-un luminiş întins care ţinea până la fluviu.

— Acum vom face popas şi pe urmă ne vom despărţi zise căpitanul. Nu prea mă împac cu gândul, dragă Rindow, că va trebui să treci din nou cu camarazii pe la locul unde s-au ivit pachidermii, dar nădăjduiesc că veţi izbuti să scăpaţi cu bine.

— Fireşte, domnule căpitan. Nu cred ca elefanţii să mai fie acolo. Şi-au luat baia în fluviu şi acum or fi lucrând pentru stăpânii lor.

— Eu nu sunt de părere că ar fi elefanţi de muncă – zise doctorul – toată chestia asta e foarte ciudată. Cine să aibă interesul să-şi ţină şase elefanţi în inima pădurii seculare? Şi toţi unul şi unul! Trebuie să fie ceva la mijloc. Dacă n-ar trebui să ne ducem la prinţul Ghasna, aş căuta să dau de rostul acestei taine.

— Aha, doctore, nu te-ai săturat de cunoştinţa făcută cu pachidermul acela? Trebuie să mărturisesc că lucrul mă interesează şi pe mine foarte mult, e drept. Îmi vine să cred că avem de-a face cu un „sfânt”, pe care oamenii îl cinstesc pentru că e stăpânul acestor şase elefanţi.

— Are dreptate doctorul – încuviinţă Rindow – o privelişte atât de ciudată nu întâmpini oricând. Dar uite colo un om – pare să fie un european – se-ntrerupse el şi arătă spre marginea cealaltă a luminişului.

II.
FATA RĂPITĂ.

CAMARAZII PRIVIRĂ CU ÎNCORDARE în direcţia arătată. Într-adevăr, la marginea opusă a luminişului se ivise un om care vroia să străbată rariştea.

După îmbrăcămintea de culoare deschisă părea să fie un european, aşa cum presupusese Rindow, mărunţel şi grăsuţ, ceea ce-l făcu pe căpitan să se mire:

— Cum poate cuteza un astfel de om să umble singur prin pădurea asta sălbatecă?

Omul se apropia încetişor. Ajunsese cam pe în jumătatea luminişului şi abia acum părea să-i fi băgat în seamă pe camarazi.

Rămase o clipă locului, apoi îşi urmă drumul, ca şi cum n-ar fi văzut nimic.

Camarazii văzură acum că era un bărbat mai în vârstă, cu barbă albă şi a cărui îmbrăcăminte părea ponosită.

Deodată, însă, dispăru. Ai fi zis că l-a înghiţit pământul, atât de repede se petrecuse asta. Camarazii se ridicară îndată de la locurile lor, crezând că bătrânul căzuse în vreo groapă săpată de vânători în mijlocul luminişului, pentru a prinde sălbătăciuni. Dar când vreo câţiva din ei vrură să pornească în cercetare, căpitanul îi opri:

— Rămâneţi pe loc! Omul acela a dispărut în chip atât de neaşteptat încât faptul dă de gândit. Dacă ar fi căzut într-o groapă ar fi scos cel puţin un ţipăt, ar fi ridicat braţele… Îmi face impresia însă că a dispărut cu voinţă în vreo adâncitură a pământului, cunoscută numai de el.

— Atunci o fi vrând să ne iscodească poate; îşi dădu cu părerea George. Nu i-o pot lua în nume de rău, căci trebuie să se încredinţeze doar ce fel de oameni sunt aceia care s-au ivit aşa, deodată, în inima codrului secular. Numai de nu ne-ar trăda autorităţilor.

— Şi eu mă tem de asta – zise căpitanul – de aceea aş fi ţinut să vorbesc cu el. Poate l-am fi putut încredinţa că nu umblăm cu gânduri rele. Dar n-are ce să ne strice chiar dacă ar da de veste autorităţilor că ne-a întâlnit aici. Ascunzătoarea noastră nu e uşor de găsit şi noi cinci vom dispare în lăuntrul ţării. Hai să ne aşezăm la loc şi să sfârşim masa.

Camarazii îşi reluară locurile, iscodind mereu cu privirea împrejurimile.

După vreo cinci minute răsună de-odată din desiş un glas limpede şi energic:

— Sus mâinile, domnilor! Cine nu se supune va fi împuşcat! Eu nu glumesc.

Era atâta seriozitate în cuvintele acestea încât camarazii ridicară îndată braţele. Nu ştiau câţi potrivnici erau ascunşi în desiş, care îşi îndreptau probabil armele spre ei.

— Foarte bine! zise iar glasul. Văd că se poate sta de vorbă cu dv. cine este şeful?

— Eu sunt – răspunse căpitanul, liniştit – aş putea întreba care e motivul că ameninţaţi călători nevinovaţi?

— Asta ţi-o voi spune, dar mai întâi vreau să ştiu cine eşti, îmi pari foarte cunoscut.

— Am pornit într-o mică expediţie în lăuntrul ţării! – răspunse Farrow – venim din Calcutta.

— Hm şi nu vrei, probabil să-ţi spui numele! Dar eu te-am recunoscut, căci am o memorie a figurilor. Eşti căpitanul Farrow care până mai acum câtva timp a fost căutat cu înverşunare de noi. Trebuie să mărturisesc însă că mă bucur de a te fi întâlnit, căci ştiu că dai cu dragă inimă o mână de ajutor oamenilor care se află la ananghie. Daţi-mi voie să iau loc lângă foc, sunt singur.

Şi spre mirarea camarazilor, bătrânelul ieşi din desiş. Îşi vârî pistolul la brâu şi se apropie de foc. Îl privi apoi pe căpitan cu stăruinţă se înclină uşor şi se prezentă:

— Sunt lordul James Timberton, fostul guvernator al acestei provincii. Aş vrea să-ţi cer sprijinul, căpitane Farrow, ştiu că mă poţi ajuta.

Camarazii se ridicară şi Farrow strânse mâna lordului, apoi îi prezentă pe însoţitorii săi şi răspunse:

— Fireşte că-ţi voi veni în ajutor cu dragă inimă, Sir. Îmi dai voie să te invit în modesta noastră masă? Cu prilejul acesta vom putea sta de vorbă asupra celor ce vrei să ne spui.

— Cu plăcere, zise lordul.

Se aşeză şi mâncă cu poftă din carnea pe care o aduseseră camarazii, apoi după ce-şi potoli foamea, începu:

— Domnule căpitan, acum vreun sfert de an a fost răpită fiica mea Maud, în vârstă de douăzeci şi unu de ani. Un servitor credincios, care ţinea mult la ea, mi-a dat de veste că în pădurile acestea există o sectă care-şi zice „Asociaţia elefanţilor”. El susţine că fanaticii aceştia au răpit-o pe fiica mea pentru că în vremea guvernării mele un membru al lor, vinovat de crimă, a fost executat. Am împănat îndată pădurile cu soldaţi, dar n-am găsit nimic. Şi cu toate astea ştiu bine că biata mea copilă se află undeva pe aici, că a căzut în mâinile fanaticilor care vor să se răzbune. De o lună colind singur pădurile astea sălbatece şi-mi caut fata. Acum vă întâlnesc pe dvs. şi asta îmi apare ca un semn al Cerului. Vreţi să-mi ajutaţi – ori aveţi ceva grabnic şi mai important de făcut.

— Mă duceam să vizitez pe un prinţ care mi-e prieten – răspunse căpitanul – am hotărât să mergem pe jos ca să nu ne expunem a fi recunoscuţi dacă am fi luat trenul. Dar asta n-are nimic şi mă pun cu plăcere la dispoziţia d-tale Sir, căci voi putea recâştiga apoi vremea pierdută luând asupra mea riscul de a călători cu trenul.

— Veţi călătorii fără nici un risc – răspunse lordul – căci vă voi da eu hârtiile de care aveţi nevoie. Domnule căpitan, îmi pun nădejdea în dumneata. Am auzit atâta bine despre d-ta şi vitejii dumitale oameni încât am devenit foarte încrezător.

— Încrederea aceasta ţi-o pot întări chiar. Tocmai am avut o întâlnire ciudată cu nişte elefanţi.

Descrise lordului păţania şi, când sfârşi, Timberton sări agitat în picioare şi zise:

— Presimţirea mea a fost deci întemeiată. Banda asta trebuie să se aţină undeva pe aproape. Domnule căpitan ajută-mă!

— Fireşte, Sir, ne vom înapoia îndată şi vom căuta să găsim urmele elefanţilor.

— Îţi mulţumesc din toată inima – zise lordul mişcat – pot nădăjdui acum că în curând îmi voi putea îmbrăţişa iar copila.

— Nădejdile prea mari aduc şi dezamăgiri mari – zise Farrow – fata a fost răpită acum trei luni şi nimeni n-ar putea spune dacă mai este în viaţă. Fireşte vom da noi de urmele bandei, dar e îndoielnic dacă o vom găsi pe Maud a d-tale. E dureros ceea ce-ţi spun, dar aş vrea să te cruţ de o dezamăgire grozavă.

— Totuşi eu am presimţirea că o voi revedea pe fiica-mea teafără şi sănătoasă, zise lordul. Dar hai să mergem, căpitane, să nu mai pierdem vremea.

Porniră la drum, George, care plăcu foarte mult englezului, se puse în fruntea convoiului, cu puşca în mână.

Când ajunse la locul unde se iviseră elefanţii, privi cu încordare în jurul său. Nu-i intra în minte că aceşti coloşi nu lăsaseră urme.

Căută locul pe unde uriaşul Tambi trecuse poteca şi în cele din urmă se strecură printre două tufe pe unde trecuse şi elefantul.

Ajunse într-un loc unde furtuna culcase la pământ un copac uriaş. În pământul moale el zări întipăriturile lămurite ale labelor enorme. Acestea arătau în direcţia sud-vest.

George îşi încetini pasul şi examină tufele şi buruienile. Găsi într-adevăr urme mai şterse care dovedeau însă că apucase pe drumul drept. Îndărătul lui venea tatăl său, urmat de lord. Acesta avea şi el puşcă grea în mână.

Camarazii se puteau aştepta ca în fiecare clipă să se lovească nas în nas cu primejdioasele animale, apoi se mai putea ca ascunzătoarea bandei să fie aproape de tot.

De aceea se sileau să facă zgomot cât mai puţin şi cu cât pătrundeau mai adânc în desiş, cu atât urmele deveneau mai lămurite, căci acum tufele erau atât de apropiate, încât ramurile erau frânte în multe locuri, pe unde îşi croise drum trupul enorm al pahidermului.

George băgă de seamă că tufele îşi schimbaseră acum culoarea. Erau tot mai dese şi între ele creştea iarbă înaltă; îşi dădu seamă că se apropie de un eleşteu ascuns.

Tocmai în locuri dintr-astea obişnuiau vechii indigeni să-şi

clădească templele lor, care părăsite apoi dintr-un motiv oarecare, erau înghiţite de pădure.

Un asemenea templu vechi şi părăsit ar fi fost o ascunzătoare potrivită pentru o bandă. George se opri şi şopti tatălui său:

— Ne apropiem de un eleşteu, probabil şi acolo poate fi vreo clădire veche, care să servească drept ascunzătoare acestei „Asociaţii a elefanţilor”. Spune camarazilor să fie cu mare băgare de seamă.

Căpitanul recunoscu că fiul său avea dreptate şi transmise mai departe cuvintele lui George.

Acesta porni apoi înainte încetişor, căci acum primejdia era foarte apropiată.

Din nou se strecurase între două tufe dese ale căror ramuri ce se împreunau erau rupte în cea mai mare parte, arătând astfel drumul pe care apucase elefantul Rogue. Deodată se opri uimit.

În faţa lui era un luminiş foarte mare, în mijlocul căruia se afla un eleşteu întins. Îndărătul acestuia se înălţau zidurile cotropite de plante agăţătoare ale unei construcţii străvechi.

Era o privelişte minunată, căci uriaşul cub era acoperit de mii de flori în toate culorile şi fluturi mari, care sclipeau ca pietre scumpe, alergau din floare în floare ca să soarbă nectarul.

Dar mai interesant decât toate era ceea ce se vedea lângă această clădire înţesată de plante. Acolo stăteau înşiruiţi cei şase elefanţi, liniştiţi ca nişte cai răbdători care aşteaptă să fie înhămaţi.

Ei erau la vreo şaizeci de metri de George apoi eleşteul îi despărţea, cu toate astea tânărul se simţi năpădit de un simţământ ciudat.

Căpitanul care privea peste umărul său, şopti:

— Dă-te puţin înapoi, George, ca să nu te zărească. Trebuie să chibzuim mai întâi ce avem de făcut. N-aş vrea să ucid animalele fără să fie neapărată nevoie.

Dar înainte ca George să poată urma sfatul acesta se petrecu iarăşi ceva neaşteptat. Din nou răsună glasul melodios care-l rechemase adineauri în desiş pe furiosul Tambi. De data asta cuvintele nu se înţelegeau, căci depărtarea era prea mare – dar cei şase elefanţi se treziră brusc din amorţeală, se întoarseră şi dispărură pe lângă clădire.

— Asta e neplăcut – zise George şi se dădu repede înapoi – probabil că stăpânul acestor elefanţi m-a zărit şi i-a chemat la el. O fi văzut puştile noastre cu care ne putem apăra de elevii săi.

— Dar ne găsim în mare primejdie – zise căpitanul – căci e foarte cu putinţă ca elefanţii să ocolească desişul şi să ne atace

pe la spate. Trebuie să ne hotărâm repede ce facem.

— Atunci aş propune să ne îndreptăm spre clădirea asta veche – răspunse George – dacă ne despărţim şi trecem pe ambele părţi ale eleşteului, nu e nici o primejdie ca elefanţii să ne atace pe neaşteptate, căci putem ţine sub observaţie laturile clădirii. Rămânând câte unul în urmă de pază, ceilalţi se pot apropia fără grijă de clădire.

— Hm.... S-ar putea, dar primejdios tot e spuse Farrow. Se mai poate ca elefanţii să fi pătruns în clădire printr-o intrare dosnică şi să ne atace brusc când vom fi înaintea ei.

— Aş! Deschizătura nu poate fi aşa de mare încât toţi şase să dea buzna afară în acelaşi timp – răspunse George – şi dacă ies câte unul le venim de hac. Haidem!

— Da, văd că ăsta e cel mai bun lucru – încuviinţă căpitanul – înainte, deci, camarazi! Fiecare al doilea om spre dreapta, primii spre stânga! Tu, George, îi călăuzeşti pe camarazi spre stânga în jurul eleşteului.

III.
O AVENTURĂ GROZAVĂ.

CU PUŞTILE ÎN MÂNĂ camarazii porniră la drum.

În clădirea veche nu se clintea nimic, nici un sunet nu întrerupea tăcerea apăsătoare.

George putea vedea acum că îndărătul zidului vechi se întindea încă vreo treizeci de metri locul acoperit de buruieni înalte, apoi începea iarăşi desişul.

La jumătatea drumului tânărul ordonă celor din urmă marinar să se oprească, spre a băga de seamă ca elefantul Rogue să nu-i atace.

George ajunse la poarta vechii clădiri în acelaşi timp cu tatăl său. Plantele agăţătoare atârnau atât de des deasupra deschizăturii, încât canaturile grele de metal, acoperite cu rugină nu puteau fi deschise. Aşa dar nu era de temut că elefanţii ar putea ataca dinăuntru.

— Tăcerea asta îmi pare prea misterioasă – zise căpitanul, privind întunecat poarta enormă – îmi face impresia că îndărătul acestor ziduri pândeşte moartea. Dar n-avem încotro, suntem pe urmele acestei bande şi nu trebuie să ne lăsăm înrâuriţi de presimţiri. Colo la stânga pare să fie o poartă mai mică şi care se deschide înăuntru. Să-ncercăm dacă putem pătrunde pe acolo.

George se apropie cu băgare de seamă de deschizătura îngustă din zid, care bătuse la ochi tatălui său. Da, se putea să fie

acolo o intrare laterală, care înainte vreme fusese folosită mereu, în timp ce poarta mare servise numai la prilejuri deosebite.

În mica deschizătură din zid se găsea într-adevăr o uşă din lemn tare, înnegrit de vreme. George o împinse cu băgare de seamă, apoi sări repede îndărăt, căci uşa se deschise prea lesne.

Cu puşca în mână tânărul privi în întunericul dinăuntru, dar nu putu vedea nimic. Atunci aprinse lampa de buzunar şi la lumina ei zări o scară care ducea în jos.

— Fii cu băgare de seamă, George! îl preveni căpitanul. Nu uita ce-am păţit în pivniţa cu şerpi a lui Tirthan Dşina. Se poate să fie şi aici ceva asemănător.

— Voi fi prevăzător, n-avea grijă – răspunse tânărul.

Lumină cu luare aminte fiecare treaptă înainte de a pune piciorul pe ea şi cu cât cobora, cu atât era mai răcoare.

În cele din urmă ajunse la capătul scării şi se pomeni într-un gang îngust cu tavanul boltit, care se întindea la dreapta şi la stânga, sub zidul clădirii.

Din gangul acesta duceau câteva uşi închise cu zăvoare groase. George intră pe dreapta în gang, ca să facă loc celorlalţi camarazi. Veniră însă numai tatăl său, lordul, Petre Uriaşul şi Kard, căci pe ceilalţi îi lăsase căpitanul sus, ca să poată preîntâmpina un atac al elefanţilor.

George se furişă până la prima uşă şi ascultă cu încordare. Nimic nu se mişca îndărătul ei şi în cele din urmă curajosul tânăr trase zăvoarele grele. Camarazii săi se aprinseră lămpile de buzunar şi cu armele pregătite priveau încordaţi prin crăpătura uşii întredeschisă de George.

Nu se vedea nimic şi tânărul deschise tot mai larg uşa, până putu s-arunce o privire în încăpere.

Văzu o chilioară îngustă care era cu totul goală. Numai într-un ungher se aflau îngrămădite paie şi acolo era de sigur culcuşul vreunui prizonier.

Şi celelalte uşi pe partea asta dreaptă a gangului duceau în încăperi asemănătoare. În cea din urmă George văzu ceva lucind la pământ, lângă culcuşul de ierburi, care, spre deosebire de cele din celelalte odăiţe, părea proaspăt.

Intră repede în celulă şi ridică de jos obiectul strălucitor. Era o broşă, care înfăţişa un şarpe cobra, artistic lucrată. George privi mirat la bijuterie; în clipa aceea lordul Timberton, care intrase în urma lui, scoase un ţipăt, îi luă repede giuvaerul în mână şi rosti, zguduit:

— Broşa asta aparţine fiicei mele. A fost aşa dar aici şi trebuie să se fi aflat de curând în locul acesta. Oh, domnilor, cu siguranţă

că abia acum a fost dusă de aici după ce indienii au observat sosirea noastră. Să pornim îndată după dânşii.

Vru să se repeadă la uşă, dar Farrow îl opri:

— Sir, nu e de loc sigur că fata d-tale a fost în această clădire. Poate că a fost dusă în cine ştie ce altă pivniţă ascunsă. Trebuie să cercetăm mai întâi totul cu amănunţime, înainte de a ne gândi să pornim pe urmele elefanţilor.

— Ai dreptate – încuviinţă lordul – atunci hai să cercetăm repede celulele de pe partea stângă a gangului, apoi să căutăm s-ajungem în încăperea de sus. Poate că va trebui să spargem uşa cea mare sau poate se găseşte şi o intrare secundară. Să ne grăbim, însă, domnilor.

Camarazii zoriră cât putură, căci pricepeau bine durerea unui tată. Cele dintâi trei uşi de pe partea stângă a gangului erau şi ele de la nişte celule asemănătoare. Se părea că odinioară fuseseră mulţi prizonieri aici.

Ultima uşă însă ducea la alt gang care mergea de-a lungul laturii stângi a clădirii. Aici George – are pornise înainte – descoperi numai o singură uşă şi când o deschise cu băgare de seamă, văzu îndărătul ei o încăpere mare, cufundată într-un semiîntuneric ciudat.

O uriaşă statuie a unui zeu se afla aşezată lângă peretele din fund al încăperii, deasupra ei tavanul era spart în chip ciudat şi de acolo se revărsa lumina aceea misterioasă.

Câteva clipe camarazii care pătrunseseră în încăperea asta rămaseră nemişcaţi, apoi când se obişnuiră cu semi-întunericul, zăriră o scară lungă de piatră, care ducea în sus îndărătul statuii.

George alergă îndată spre scara aceasta, dar tatăl său îi strigă să fie cu băgare de seamă. Şi acum tânărul zări – cu tot întunericul care domnea – înaintea lui, la pământ, o piatră ceva mai închisă la culoare decât celelalte.

George se opri şi la lumina lămpii de buzunar desluşi că toate crăpăturile dintre această piatră şi cele alăturate erau largi şi praful dinăuntru lor nu era atât de gros.

Piatra suspectă se afla alături de statuie şi George bănui că aici era vorba de vreo pavăză a zeului, căci îndreptând lumina lămpii asupra acestuia văzu că ochii erau din rubine de o mărime extraordinară.

Cu siguranţă că reprezentau o valoare foarte mare şi bătrânii preoţi ai acestui templu părăsit ar fi apărat de hoţi aceşti ochi preţioşi.

George se simţi îndemnat să afle ce taină se ascunde aici. Plimbă lumina lămpii prin încăperea spaţioasă şi la peretele din

dreapta descoperi câteva pietre mari, care căzuseră din tavan.

Puse mâna repede pe una din pietre, se apropie pieziş de statuie şi azvârli bolovanul în lespedea de piatră de culoare mai închisă.

Se produse un zgomot metalic, de pe pieptul statuii se lăsă în jos o clapă mare şi din interiorul gol ţâşniră şase săbii lungi şi tremurătoare, care ar fi găurit pe toţi aceia care ar fi stat pe lespedea de piatră.

O jumătate de minut se legănară în aer lamele ascuţite, apoi se auzi iar un zgomot, ele dispărură încetişor, clapa se închise şi chipul hidos al zeului rânji spre camarazii îngroziţi.

— Ptii, drace, asta-i curată năzdrăvănie asiatică! zise căpitanul. Cine ştie câţi oameni au pierit prin drăcia asta! De aici noi putem trage încheierea că între zidurile acestea vechi mai sunt ascunse şi alte capcane asemănătoare. Fii deci cu băgare de seamă, George, cât p-aci era să calci şi tu pe lespedea aia de piatră.

Tânărul îşi vârî în cap cuvintele tatălui său şi ocolind lespedea primejdioasă păşi spre scară. Dar la capătul ei se opri iar şi lumină cu atenţie treptele.

Prevederea lui se dovedi foarte întemeiată, căci băgă de seamă că prima treaptă părea să fie de sine stătătoare. Luă iar un bolovan, se dădu puţin înapoi şi-l zvârli pe treaptă.

În aceeaşi clipă sări speriat îndărăt, căci la un pas de el căzu la pământ o bucată mare de tavan. Dacă ar fi pus piciorul pe treaptă, ar fi fost zdrobit de bolovanul acela enorm.

— Nu-i de glumă! făcu Farrow, după ce se reculese din spaima pe care-o trăsese. Numai de n-ar mai fi şi alte drăcovenii de astea! George, mai bine să merg eu înainte, căci pare să fie primejdios pe aici.

— Nu, tată, trebuie să mă laşi. Voi fi cu băgare de seamă. Restul treptelor par să fie trainice.

Tânărul ridică bolovanul de care se servise şi-l azvârli pe rând asupra celorlalte trepte. Deoarece nu se produse nimic deosebit, el urcă până sus, unde o uşă de metal despărţea scara de încăperea de sus şi când George o privi, avu presimţirea că şi aici se putea ascunde o primejdie.

Căută să descopere vreo deschizătură pe unde ar fi putut ţâşni vreun cuţit sau o sabie, dar încredinţându-se că nu există nici un pericol împinse clapa încetişor în sus.

Avu prevederea să nu atingă metalul cu mâna ci apăsă cu ţeava revolverului. Când clapa fu ridicată pe jumătate, se auzi iarăşi un zgomot metalic, apoi observă cu spaimă că de pe margine ieşiseră în afară ace mici cu vârfuri galbene, probabil

înmuiate în vreo otravă puternică.

Cât de bine făcuse că se folosise de ţeava revolverului! Ridică încet clapa de tot şi acele dispărură, ceea ce însemnă că aveau efect numai când clapa era ridicată pe jumătate.

George împărtăşi celorlalţi cât de primejdioasă era clapa aceea şi-i preveni să nu atinge marginile, apoi intră în încăperea de sus.

Şi aici dădu peste o statuie uriaşă, ai cărei ochi scânteiau şi azvârleau fulgere. Erau diamante mari de o valoare neînchipuită. Dar tânărul se feri să se apropie prea mult de statuie, căci s-ar fi putut să aibă cine ştie ce surpriză neplăcută.

Încăperea mare era goală cu desăvârşire.

— Domnule căpitan – zise lordul – acum să pornim repede pe urmele elefanţilor. Sunt sigur că banda a târât-o pe biata mea copilă în adâncul pădurii, probabil în vreun alt templu.

— Fireşte că vom porni imediat în urmărire, Sir – răspunse Farrow – dar trebuie să ne încredinţăm dacă templul acesta e într-adevăr pustiu. Vom ieşi acum afară prin poarta cea mare.

Cu băgare de seamă, George deschise poarta numai atât cât să se poată strecura printr-însa.

Camarazii de afară se bucurară foarte mult revăzându-şi tovarăşii. Căpitanul dădu imediat ordin pentru continuarea marşului.

Toţi ştiau cu hotărâre că acum primejdia avea să fie tot mai mare. Cei şase elefanţi se mai puteau afla în apropiere şi camarazii îşi dădeau seamă prea bine că, în cazul unei întâlniri, ar fi avut de furcă cu el. Nu încăpea nici o îndoială că o luptă cu uriaşele animale s-ar fi sfârşit cu rănirea sau chiar uciderea câtorva camarazi.

George găsi cel dintâi poteca pe care apucaseră elefanţii. Ei trecuseră printre două tufe mari, ale căror crengi le rupseseră puţin. Îndărătul acestor tufe se făcea o potecă foarte bine întreţinută, ceea ce însemna că era folosită adesea.

Pe pământul care era moale pe alocuri, George observă întipăriturile copitelor coloşilor. Se părea că o luaseră la goană şi atâta vreme cât vedea urmele acestea, nu era atât de mare primejdie pentru ei.

Numai dacă ele se abăteau în lături, numai atunci trebuia să se îngrijoreze, căci ştia prea bine că animalele mari, elefanţii sau bivolii, obişnuiau uneori să se abată din cale, pentru ca să se năpustească apoi asupra urmăritorilor lor.

Aici, însă, desişul de pe ambele laturi ale potecii era atât de des şi împletit în aşa chip cu lianele şi mărăcinişul, încât şi un elegant şi-ar fi croit calea cu greu pe acolo. În orice caz, zgomotul

stârnit nu se putea să nu atragă atenţia camarazilor, care ar fi avut tot timpul să se pregătească de luptă.

Tot mai adânc pătrundeau în desiş. Căldura era înăbuşitoare, dar George îşi adună toată energia ca să nu se dea învins.

Nici camarazii nu se lăsau doborâţi, iar cât priveşte pe lord, se purta ca un erou, căci pe el îl mâna dragostea părintească.

George, însă, deveni neliniştit încetul cu-ncetul. Se scursese ceas după ceas şi tot nu se vedea şi nu se auzea nimic. Şi în curând se va lăsa întunericul, iar cercetările vor fi îngreunate mult atunci.

Ce-i drept, folosindu-se de lămpile de buzunar, camarazii ar fi putut porni mai departe pe urmele elefanţilor, dar în acest caz riscau să fie atacaţi pe neaşteptate de uriaşele pahiderme.

Căpitanul exprimă încet această temere, când ajunseră într-un mic luminiş, în mijlocul căruia ţâşnea un izvor.

— Cred că ar fi bine să facem aici un popas – zise el – în curând se va înnopta şi atunci va fi prea primejdios să mergem înainte pe poteca asta îngustă. Trebuie să rămânem aici peste noapte. Dacă ne atacă elefanţii prin surprindere, avem cel puţin putinţa să ne apărăm cum trebuie.

— Dumnezeule, poate că ne şi aflam în apropierea unui alt templu, în care se găseşte biata mea Maud! oftă lordul. Dar văd că aveţi dreptate. Să rămânem aici deci, oricât mi-ar veni de greu, căci mă tem şi mai mult pentru viaţa copilei mele deoarece indienii ştiu acum că sunt urmăriţi.

— Ei se vor simţi însă în deplină siguranţă prin ocrotirea pe care le-o oferă elefanţii – zise Farrow – pe de altă parte se vor feri să făptuiască o crimă, deoarece ştiu că atunci nu se mai pot aştepta la cruţare.

— Da, aşa e – spuse Timberton – voi trimite toate trupele din Calcutta în urmărirea acestei bande, dacă se vor atinge fie numai de un fir de păr din capul fetei mele. Aşa dar să rămânem aici.

În preajma izvorului poposiră. Căpitanul hotărî ordinea de veghe: câte patru oameni, să stea un ceas la capetele luminişului şi la cel mal slab zgomot să dea alarma.

Cele dintâi patru sentinele îşi luară imediat posturile în primire, câţiva marinari mai adunară vreascuri, care se găseau din belşug pe marginea desişului şi în curând ardea focul lângă izvor. Aveau carne îndeajuns, astfel că se puteau sătura cu toţii.

Noaptea se lăsă îndată ce sfârşiră de mâncat. Sentinelele se retraseră puţin de lângă desiş şi-şi îndoiră atenţia.

În primul ceas nu se petrecu nimic şi când sentinelele fură schimbate, ceilalţi marinari – afară de unul singur, care trebuia să

vadă de foc – se duseră la culcare.

Lui George îi veni rândul la veghea a doua şi se îndreptă spre capătul stâng al luminişului, care răspundea în desişul pe unde porniseră elefanţii.

Prima jumătate de ceas ascultă cu încordare – dar apoi atenţiunea începu să-i slăbească încetul cu-ncetul, căci nu-i se părea probabil ca indienii să-şi expună elefanţii gloanţelor. Probabil că se refugiaseră într-un al doilea templu, ca să se apere acolo, împotriva urmăritorilor.

De asemeni, părea neîndoielnic că socoteau pe tânăra fată drept un ostatec de preţ şi, în caz de primejdie, aveau să se folosească de dânsa pentru a-şi răscumpăra libertatea.

La acest gând, tânărul se simţi foarte mulţumit căci, cel puţin, străduinţele lor supraomeneşti şi primejdioasa întâlnire cu elefantul, n-aveau să rămână fără folos. Şi apoi lordul avea să-şi arate recunoştinţa, înlesnindu-le să-şi urmeze cu trenul călătoria spre ţinutul prinţului Ghasna.

George întoarse capul şi se uită pierdut în gânduri spre focul de tabără ce ardea la vreo douăzeci de paşi numai. Ţinea puşca în ambele mâini, astfel că era pregătit în orice clipă.

Petre, care vedea de foc, arunca tocmai nişte vreascuri peste jăratec. Flăcările se înălţară luminoase, crengile trosneau şi poate numai din pricina asta George nu luă în seamă zgomotele slabe ce răsunau în spatele său.

Deodată auzi însă îndărătul lui un foşnet, întoarse brusc capul şi vru să ridice puşca – dar era prea târziu.

Elefantul uriaş, ai cărui colţi lungi luceau în lumina focului, afla aproape de tot…

În clipa următoare trompa enormă se şi încolăcise în jurul trupului tânărului, apoi acesta fu ridicat în sus, colosul făcu stânga-mprejur şi pieri iarăşi în desiş.

Trompa elefantului strângea atât de tare de trup braţele lui George, încât el nu se putu folosi de armă. Izbuti totuşi să tragă un glonţ în aer, ca să-şi alarmeze camarazii şi să scoată un ţipăt. În clipa următoare, puşca îi fu smulsă din mână de o creangă care-l atinse şi la strigătul lui elefantul strânse atât de mult trompa, încât bietul tânăr gemu de durere.

Pachidermul porni cu el prin pădurea întunecoasă şi îndărătul său George auzi strigătele camarazilor, care încercau să găsească urmele colosului. Dar strigătele acestea deveneau tot mal slabe, căci elefantul alerga cu o iuţeală ameţitoare.

IV.
O LUPTĂ ÎNVERŞUNATĂ.

ELEFANTUL STRĂBĂTU UN LUMINIŞ MĂRISOR, cu iarbă înaltă şi câteva tufe. De-odată se opri lângă o tufă mai mare.

Era foarte neliniştit după cum se putea vedea lesne. George desluşea bine tufa mare care se afla la vreo zece metri înaintea lui. Curiozitatea i se trezi, spunându-şi că în tufa asta trebuia să se afle ceva care-l oprise pe elefant în loc.

Într-adevăr, deodată alunecară fără zgomot două trupuri mari şi se ghemuiră la pământ, gata de săritură. Erau doi tigri uriaşi, care păreau foarte înfometaţi şi, prin urmare, gata de atac.

În prima clipă George fu foarte interesat. Se simţea în deplină siguranţă căci elefantul va sfârşi repede cu cele două fiare.

Dar apoi îi dădu în gând că el însuşi se afla în mare primejdie.

În mod obişnuit, atunci când un tigru atacă un elefant, atacă în primul rând trompa acestuia.

Dacă şi perechea aceasta de tigri îşi vor îndrepta atacul asupra trompei pachidermului, el, George era pierdut.

Poate că şi adulmecaseră mirosul cărnii de om şi de aceea, erau atât de lacomi. Dacă ar fi putut să-şi mişte braţele, s-ar fi folosit numaidecât de pistoalele sale, însă trompa elefantului îi strângea mâinile dea lungul trupului, astfel că-i era cu neputinţă să facă vreo mişcare.

Cele două fiare se apropiară. Ochii lor verzi luceau ciudat în lumina lunii, care tocmai se ivise deasupra copacilor.

Elefantul se dădu înapoi cu un pas şi atunci tigri făcură o săritură asupra-i. Se despărţiseră însă, părând că vor să atace din coastă elefantul.

Acesta devenea tot mai neliniştit, pufăia întărâtat şi se dădu şi mai mult înapoi.

Atunci îi veni lui George un gând salvator. În limba indiană, pe care o cunoştea, strigă elefantului:

— Tambi, ridică-mă în spinare, vreau să călăresc. Tambi!

Nehotărât, elefantul îl legănă pe trompă încoa şi încolo, apoi însă, când cei doi tigri înaintară iarăşi un pas, îl aşeză pe grumaz pe George, care îşi desfăcu repede picioarele.

Elefantul îşi descleştă trompa din jurul trupului tânărului şi şi-o încolăci. Îşi recăpătase siguranţa pesemne, căci porni îndată atacul asupra unuia din tigri.

Acesta făcu o săritură uriaşă în lături, înainte ca picioarele pahidermului să-l poată atinge.

Îndată ce elefantul îi dădu drumul. George îşi scoase pistoalele.

Privi acum spre al doilea tigru – era tigroaica – şi văzu că se repezea din lături asupra elefantului.

Ştia bine că se afla el însuşi în primejdie, căci tigroaica va sări cu siguranţă la grumazul elefantului.

Ridică repede revolverul pe care îl ţinea în mâna dreaptă, ţinti şi slobozi două gloanţe asupra fiarei. Acesta se rostogoli, dar când George credea că o nimerise de moarte fiara se ridică şi se pregăti de altă săritură.

Tambi însă, inteligentul elefant, îşi dăduse şi el seama de primejdia care ameninţa dinspre partea asta şi se-ntoarse atât de repede încât George era cât p-aci să-şi piardă echilibrul.

Tigroaica se afla în aer, când elefantul lovi cu trompa. Fiara scoase un răget, căzu grămadă şi, înainte de a se putea ridica iarăşi, oasele îi pârâiră sub picioarele elefantului.

Atunci se auzi îndărătul acestuia un răget de furie şi până să se poată întoarce colosul, tigrul atârna sus de tot de laba dinapoi.

De durere şi surprindere Tambi scotea sunete ca de trompetă, se răsucea în loc, dar tigrul se încleştase bine li se căţăra tot mai sus.

George nu putea trage însă, căci trebuia să se ţină cu amândouă braţele de grumazul elefantului, ca să nu fie zvârlit la pământ.

Zadarnic îi striga în ureche să stea liniştit. Colosul îşi pierduse capul din pricina durerii ce i-o provocau ghearele tigrului şi de spaimă că avea în spate un duşman atât de primejdios.

Mişcările-i deveneau tot mai repezi şi în cele din urmă George nu-şi mai putu ţine echilibrul. Alunecă la pământ, dar avu norocul să cadă într-un tufiş des, ceea ce micşoră durerea.

Se strecură repede afară din crengi, ridică revolverul şi ţinti asupra tigrului. Slobozi două gloanţe şi nimeri bine. Tigrul scoase un răget înfiorător, se ridică puţin şi în clipa asta elefantul izbuti să zvârle jos duşmanul din spinare.

Spre spaima lui George, însă, trupul vărgat se repezi direct la dânsul. La numai trei metri depărtare tigrul căzu la pământ, dar se ridică îndată pe labele dindărăt şi vru să se năpustească iar asupra lui George.

Acum tânărul avea însă o ţintă bună şi trase imediat cu ambele pistoale în duşmanul apropiat. Gloanţele pătrunseră în capul şi botul fiarei şi, ca să desăvârşească opera, Tambi sosi şi el în aceeaşi clipă şi cu o lovitură de trompă zvârli tigrul la câţiva metri distanţă. Alergă apoi într-acolo şi în câteva clipe numai îl făcu piftie, zdrobindu-l cu picioarele.

George răsuflă uşurat. Fusese o aventură în care moartea

trecuse la doi paşi de dânsul. Îşi vârî revolverele la brâu, dar îţi aduse aminte că se afla în faţa elefantului care cu siguranţă că vroise să-l ducă la stăpânul său. Dacă ar încerca să se apere împotriva colosului? Îşi dădu seama însă că gloanţele pistoalelor n-ar fi fost de ajuns ca să doboare elefantul. Fireşte dacă ar fi avut puşca la el, ar fi putu risca o luptă.

Şi iată că Tambi se şi afla înaintea lui, întinzând trompa. De data asta îl ridică încetişor pe George şi-l aşeză iar pe ceafă. Părea că simte şi el că omul care îl ajutase în lupta împotriva tigrului, nu-i mai era duşman.

Tânărul bătu pe căpăţână elefantul şi zise:

— Bravo Tambi, acum ia-o la picior.

Şi colosul cenuşiu porni în goană, trecând iarăşi prin desiş.

După vreo jumătate de ceas de alergătură se ivi din nou un luminiş, în mijlocul căruia George zări nişte ziduri străvechi.

În faţa porţii mari care sclipea în lumina lunii stăteau ceilalţi cinci elefanţi. Inteligentul Tambi părea deci să fi fost într-adevăr trimis singur de stăpânul său, ca să prindă pe unul din urmăritori.

Când Tambi străbătu luminişul se ivi lângă poarta mare un indian îmbrăcat în alb, care ieşise printr-o portiţă laterală. Văzându-l pe George călărind pe grumazul elefantului şi zărind probabil că era înarmat, strigă aspru:

— Tambi, înhaţă-l!

În clipa următoare pachidermul îşi încolăci iar trompa în jurul trupului lui George şi-l trase în jos.

Nu-l apucase destul de bine pesemne, căci în clipa următoare îl azvârli pe George în aer, apoi îl prinse iarăşi cu trompa în aşa fel, încât braţele tânărului fură lipite de trup.

Se opri în faţa indianului ţinându-şi bine prada. Omul desprinse repede brâul cu arme al lui George şi-l azvârli îndărătul său, apoi strigă către Tambi:

— Lasă-l jos, bag de seamă!

Imediat elefantul îl aşeză pe tânăr pe picioare şi-şi desprinse trompa, dar rămase aproape de el, ca să poată interveni în orice clipă.

George privi la indian. Era un bărbat înalt şi slab, cu chipul arămiu, în care luceau doi ochi negri.

— Sahib – zise el – Tambi te va face praf imediat ce vei încerca să te atingi de mine. Cum se face că te-a lăsat să călăreşti pe grumazul său?

— Pentru că am fost atacaţi de o pereche de tigri – răspunse George – i-am poruncit să mă ia pe grumaz în momentul când primejdia era mai mare pentru amândoi. Dar acum aş vrea să ştiu

ce se va întâmpla cu mine. Cine a cutezat să mă pună pe Tambi să mă ia prizonier?

— Eu – răspunde Indianul, calm – mă numesc Draga Shing şi sunt şeful „Asociaţiei elefanţilor”. De ce aţi pornit pe urmele elefanţilor noştri?

— Ca să eliberăm pe tânăra fată pe care o ţineţi prizonieră – răspunse George – tatăl ei, fostul guvernator al acestui ţinut, se află împreună cu camarazii mei. Vă previn să nu lăsaţi lucrurile să ajungă prea departe, căci altminteri veţi fi stârpiţi fără milă de pe faţa pământului.

— Noi am răpit-o pe fiica guvernatorului pentru că el a pus să fie împuşcaţi câţiva oameni de-ai noştri – răspunse indianul. Poate să-i adune pe toţi soldaţii săi, de prins tot nu ne prinde. Pedeapsa lui va fi că nu-şi va revedea fiica niciodată. Şi dvs. care v-aţi dat de partea lui, aţi devenit prin asta duşmanii noştri. Trebuie să vă ucidem.

George chibzui repede dacă n-ar fi mai bine să sară asupra indianului. Poate că izbutea să-l culce la pământ înainte ca Tambi să intervină.

Se răzgândi însă, căci în primul rând vroia să ştie unde se află Maud.

— Care va să zică vreţi să ne omorâţi? făcu el râzând. Asta nu va fi deloc uşor, dragă Shing. Şi cred că soldaţii vă vor găsi şi vă vor face de petrecanie dacă îi veţi căşuna vreun rău tinerei fete.

— Nu-i vom face nimic – răspunse Indianul, mândru – noi luptăm numai împotriva bărbaţilor şi numai pe ei îi pedepsim. Fata se află aici în carcera vechiului templu şi acolo te voi aduce şi pe tine, până vom hotărî asupra felului morţii tale.

George chibzui repede. Dacă-l duceau şi pe dânsul în carceră, atunci avea poate prilejul s-o libereze mai lesne pe tânăra fată, decât dacă l-ar doborî acum pe indian, pentru ca apoi s-o caute singur pe Maud.

De aceea renunţă la planul său dintâi, înălţă din umeri şi zise liniştit:

— Socot că vom ajunge la o înţelegere. Dacă lordul îşi recapătă înapoi fata nevătămată, poate că va renunţa să vă pedepsească.

Tânărul vorbise într-adins cu glas tare, căci i se păruse că zărise o făptură albă în deschizătura întunecoasă din spatele indianului.

Draga Shing râse scurt, dar glasul său era totuşi puţin şovăielnic, când zise:

— Despre asta nici nu e nevoie să vorbim, căci soldaţii nu ne vor găsi şi nu ne pot învinge.

— Dar vezi că noi v-am şi alungat, din celălalt templu, în care am izbutit să pătrundem – strigă George – şi tovarăşii mei nu se vor lăsa până nu voi fi iarăşi liber. Vai de voi dacă vă atingeţi de un fir de păr din capul meu sau al fetei. Moartea vă aşteaptă.

Cuvintele sale păreau să facă oarecare impresie asupra indianului, căci acesta tăcu câteva clipe, apoi răspunse:

— Asupra sorţii tale se va hotărî în curând. Acum vei fi dus în carceră.

Se întoarse şi strigă o poruncă. Imediat se iviră prin portiţă doi tineri indieni, cu pumnale lungi în mâna dreaptă. Se aşezară unul de-o parte, altul de cealaltă parte a lui George şi Draga Shing zise:

— Pumnalele lor sunt otrăvite şi cea mai mică zgârietură aduce moartea. Te vor duce acum în carceră. Acolo te vei putea încredinţa că fetei nu i s-a întâmplat nimic.

Se aplecă şi ridică brâul cu armele lui George. Asta era foarte important pentru tânăr, căci era hotărât să se folosească de primul prilej pentru a fugi; şi în scopul acesta avea nevoie de armele sale.

V.
O SALVARE MIRACULOASĂ.

GEORGE INTRĂ LINIŞTIT PRIN UŞIŢĂ, alături de cei doi indieni. După cum se aşteptase şi de aici ducea o scară în pivniţele templului şi când ajunse la capătul scării, tânărul văzu, în lumina câtorva făclii prinse în pereţi, că şi de aici pornea spre dreapta şi stânga un gang, îngust, din care duceau uşi înăuntrul încăperilor subterane.

Draga Shing, care mergea îndărătul lui George, trecu acum pe dinaintea lui şi deschise o uşă.

— Sahib, aici o vei găsi pe tânăra fată – zise el – poţi sta de vorbă cu ea, poţi chiar încerca să fugi – dar asta nu-ţi va fi cu putinţă, căci oamenii mei stau de pază în faţa uşii.

George intră în carcera întunecoasă. Culcuşul de frunziş din colţ foşni, apoi o voce speriată întrebă:

— Dumnezeule, cine vine? Cine eşti d-ta?

— Linişteşte-te, domnişoară Timberton – zise George – Tovarăşii mei sunt în apropiere, împreună cu tatăl d-tale şi au venit să te elibereze. Eu am avut nenorocul să cad în puterea indienilor iar acum binecuvântez această împrejurare, căci ştiu cel puţin că eşti în viaţă.

— Ah, tata e aproape? exclamă fata. Atunci voi fi în curând

liberă! Dar cine eşti d-ta?

George aşteptă până ce Draga Shing închise uşa pe dinafară, apoi răspunse în şoaptă:

— Eu mă numesc George Farrow şi tatăl meu căpitanul submarinului Dox despre care ai auzit cu siguranţă. L-am întâlnit pe tatăl d-tale întâmplător în pădure şi el ne-a rugat să-l ajutăm la eliberarea d-tale.

— Atunci cu siguranţă că voi fi liberă în curând – zise tânăra fată, cu convingere – am citi tot ce s-a scris cu privire la aventurile tatălui d-tale şi despre d-ta, domnule George, am auzit multe. Fără îndoială că tata va purta de grijă ca de acum încolo să fiţi în siguranţă pe teritoriul englez.

— Asta mă bucură, domnişoară. Dar acum trebuie să examinez ceva mai amănunţit carcera noastră; n-am poftă să rămân cu d-ta aici, ca să aştept ce-or hotărî indienii. Din fericire am la mine lampa de buzunar.

George lumină centimetru cu centimetru pereţii, căci în asemenea clădiri vechi se putea să fie vreo ieşire tăinuită, de care să nu ştie nimeni.

Într-adevăr, în perete de deasupra culcuşului văzu crăpăturile dintre nişte pietre ceva mai adânci decât celelalte. Formau un pătrat destul de mărişor, care dacă ar fi fost deschis ar fi putut lăsa să treacă un om printr-însul.

Deodată, George îşi aminti de povestirile pe care le citise odinioară şi în care era vorba de celule cu intrări tăinuite, ce foloseau călăilor ca să poată intra înăuntru şi să ucidă pe arestaţi în vreme ce aceştia dormeau. Poate că aici se construise o asemenea celulă, unde victimele să poată fi ucis fără zgomot şi fără să se atragă luarea aminte a celor din afară?

Cu briceagul pe care-l avea la el, George cercetă crăpăturile suspecte şi constată că erau într-adevăr marginile unei clape. Putu intra destul de adânc cu lama briceagului, apoi auzi un scârţâit metalic, ceea ce înseamnă că pietrele se sprijineau de o ramă de fier, ca să poată fi scoase lesne.

— Pe aici duce drumul spre libertate, şopti George tinerei fete, care urmărea cu atenţiune ceea ce făcea el. Acum trebuie să văd dacă clapa se poate deschide pe dinăuntru.

Se puse pe lucru cu multă râvnă cercetând fiecare centimetru în parte, dar deşi încercă în fel şi chip, nu ajunge la nici un rezultat.

După vreun ceas de muncă zadarnică, se dădu înapoi, descurajat.

— Păcat, nu pot deschide clapa asta secretă! zise el. Trebuie

să-ncerc cu uşa acum. Dar dacă ard făclii pe gang atunci cu siguranţă că paznicii vor vedea când voi trage zăvoarele. N-am încotro însă şi va trebui să ajungem la luptă, deşi pumnalele paznicilor sunt otrăvite.

— Nu, domnule Farrow, asta nu trebuie să faci – se grăbi să spună Maud Timberton – nu vreau să te expui, din pricina mea, unei primejdii atât de mari. Şi aşteptăm hotărârile indienilor. De sigur că tovarăşii d-tale vor veni în curând deoarece vor fi observat ei că ai fost răpit.

— Da, căci din fericire am putut trage un glonţ ca să-i previn.

Şi George povesti fetei păţania să cu elefantul Tambi, apoi încheie:

— Nădăjduiesc că pachidermul îmi poartă o anumită recunoştinţă şi voi căuta să mă folosesc de el. Trebuie să ieşim de aici, pentru că chiar dacă vin camarazii mei, indienii vor mai găsi destul timp să ne ucidă şi să ne facă să dispărem. Voi mai încerca odată să deschid trapa aceea.

Tânărul cercetă din nou cu atenţiune piatra. Încercase numai la marginea de jos s-o deschidă, acum îi dădu în gând că sar putea ca ea să se lase din sus. Poate că zăvorul era acolo.

Încercă iarăşi cu lama cuţitului, dar după jumătate de ceas se încredinţă că străduinţele sale rămâneau zadarnice.

În cele din urmă. Pe când se pregătea să lase totul baltă i se păru că aude zgomote îndărătul zidului. Era ca un murmur de glasuri omeneşti. Imediat stinse lampa. Apoi şopti fetei:

— Fii cât se poate de liniştită acum, căci se pare că îndărătul clapei sunt oameni. Poate vor să intre aici pe calea asta, ca să ne atace în somn. Caută să respiri adânc, ca să-i înşelăm.

Din fericire Maud Timberton era foarte vitează şi chibzuită. Nu arătă nici un fel de spaimă, ci începu imediat să respire ca şi cum ar fi dormit.

George lipise urechea de clapă şi desluşi acum lămurit glasuri omeneşti. Cuvintele nu le deosebea, însă de-odată auzi un scârţâit metalic slab.

Se dădu îndată înapoi şi puse vârfurile degetelor pe clapă. Inima îi bătea cu putere în aşteptarea celor ce aveau să vină.

Nu trecu mult şi simţi că pietrele se mişcă uşor. Clapa se deschise în afară, ceea ce era bine pentru el, căci astfel nu era stânjenit de ea.

Era hotărât să-i înlăture pe cei ce vor intra.

Clapa de piatră se dădu înapoi tot mai mult şi George putu zări acum o dâră slabă de lumină.

Se dădu în lături şi se lipi de zid ca să nu poată fi văzut de

indieni.

În cele din urmă clapa se deschise cu totul şi George văzu pătratul luminii care se-ntunecă însă îndată iarăşi.

Lângă ei se afla cineva care căuta să facă zgomot cât mai puţin. George îşi ţinea şi el răsuflarea, dar inima îi zvâcnea cu atâta putere încât se temea ca celălalt să nu-i audă bătăile.

Dar după o jumătate de minut clapa se lumină din nou şi acum recunoscu glasul lui Draga Shing care şopti:

— Dorm. Du-te sus Draga, n-ai nevoie să ştii nimic. Voi sfârşi eu singur treaba. Nu mi se va putea dovedi nimic, chiar dacă va veni guvernatorul cu toţi soldaţii săi.

George simţi o mare bucurie. Dacă indianul intra singur, putea nădăjdui să-l amuţească pe tăcute. Scoase cu mâna stângă binişor lampa din buzunar şi o ţinu astfel încât îndată ce-o va aprinde lumina să cadă pe clapă.

Aceasta se întunecă iarăşi, tânărul auzi zgomote slabe şi alături de el respiraţia adâncă şi gâfâită a unui om.

Acum aprinse lampa şi lumina căzu pe chipul lui Draga Shing, care ieşise cu un braţ şi umerii prin clapă. În gură indianul ţinea un pumnal lucitor.

Ochii-i se holbară de spaimă când îl năpădi lumina – dar George nu-i dădu răgaz să se dumirească, ci-l izbi cu toată puterea tinereţii sale. Fu o lovitură de box a unui adevărat maestru şi indianul nimerit în bărbie zbură cât colo, iar pumnalul îi căzu jos. O a doua lovitură îl ameţi cu desăvârşire.

George ştia însă că această ameţeală nu va ţine prea mult. Ridică repede pumnalul, învălui lama ascuţită cu batista să apoi izbi de câteva ori cu mânerul greu în tâmpla dreaptă a Indianului.

Abia acum se simţi în destulă siguranţă ca să împingă înapoi trupul greoi. Trebuia să lucreze cu băgare de seamă şi să nu facă zgomot, care să atragă atenţia lui Draga.

La-nceput avusese de gând să-l tragă pe indian în celulă, dar ar fi fost nevoie să facă o sforţare prea mare pentru asta şi-apoi ar fi stârnit zgomot.

Cu mişcări repezi împinse îndărăt trupul. Maud Timberton se ridicase îndată şi ţinuse lampa, când văzuse sfârşitul fericit al luptei. George ieşi după Indian prin deschizătură şi-l aşeză binişor jos când fu afară. Apoi se-ntoarse şi ajută fetei să iasă.

Abia acum se puse să-l lege pe Indian cu sfoară groasă pe care o purta totdeauna la sine. Apoi îi rupse o bucată din turban şi îi vârî căluş pe gură, iar ca să fie şi mai sigur îl ridică pe indian şi-l vârî în celulă prin deschizătură. Maud Timberton îl ajută cât îi stătu în puteri.

George închise pe urmă clapa, care era ţinută de un zăvor gros. Apoi şopti fetei râzând:

— Acum suntem salvaţi pe jumătate, domnişoară Timberton, însă să fim cu mare băgare de seamă, căci avem de făcut un drumul până la eleşteu elefanţilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce vrei să faci acolo? întrebă Maud speriată.

— Vreau să fug cu Tambi, fiindcă singuri nu vom putea străbate atât de lesne desişul, fără să mai ţinem seamă de primejdiile ce ne ameninţă din pricina fiarelor sălbatice.

— Tambi mă va asculta mai ales că Draga Shing nu-l mai poate chema înapoi. Acum însă trebuie să-mi iau îndărăt brâul cu arme; presupun că e sus în templu.

— Dar acolo o fi stând la pândă Draga acela – spuse fata, oarecum îngrijorată.

— Cu atât mai bine; îl voi înlătura şi pe el.

Tânărul erou era nespus de înflăcărat şi ar fi fost în stare să se ia la luptă cu toţi bandiţii din „Asociaţia Elefanţilor”.

Cu toate astea chibzuiala şi atenţiunea nu-l părăsiră o clipă. Făcu un semn fetei să-l urmeze încetişor, apoi merse spre scară care primea lumină dintr-o deschizătură de sus.

Aducându-şi aminte de capcana din celălalt templu nu păşi îndată pe prima treaptă ci pe a doua şi ajută şi fetei să pună piciorul pe ea.

Când ajunse la capătul de sus al scării şi privi cu luare-aminte prin gaura podului, văzu o încăpere mare de templu, în care se afla statuia unui idol. În faţa acesteia era un bloc de piatră şi pe dânsul brâul cu arme al tânărului.

Asta îl umplu de bucurie pe George. Acum trebuia să cerceteze însă unde se afla Draga. Ca la comandă, Indianul se ivi dindărătul statuii. Nu aruncă nici o privire spre deschizătura scării. Ci se apropiă de blocul de piatră şi luă în mână brâul de arme al lui George, pe care-l privi cu luare-aminte.

Acesta era momentul prielnic pentru tânărul nostru erou. Înveli iarăşi lama pumnalului luat de la Draga, apoi se apropiă în vârful picioarelor de indian.

Abia în ultima clipă simţi Draga că se afla cineva îndărătul său şi se-ntoarse repede spre George. În clipa următoare mânerul greu al pumnalului se abătu pe tâmpla lui stângă. Indianul căzu grămadă pe blocul de stâncă şi peste câteva minute era legat zdravăn şi cu căluş în gură.

Apoi George îl târî îndărătul statuii unde nu putea fi descoperit atât de lesne şi înainte de a se trezi din ameţeală, fugarii vor fi

fost departe.

După ce îşi legă brâul cu arme în jurul trupului, George se simţi în deplină siguranţă. Nici o piedică nu-i mai putea sta în cale.

Armele şi le încărcase din nou după lupta cu tigrii şi acum puteau veni o duzină de duşmani că nu îi rea frică.

Cu toate acestea nu vroia să-şi piardă iar libertatea prin vreo nechibzuinţă oarecare. Dacă va cădea din nou în puterea lui Draga Shing nu se putea aştepta la cruţare.

Privi cu luare-aminte spre ieşire. Nu vroia să se folosească de poarta cea mare, trebuia să mai fie o altă ieşire din templu.

Mergând cu băgare de seamă de-a lungul pereţilor încăperii, văzu adesea cioplituri de piatră, care în cursul vremurilor căzuseră din tavan şi de pe pereţi.

Hotărându-se brusc luă două pietre de formă aproape rotundă şi le ţinu ridicate în mâna stângă. Erau arme bune pentru distanţe mari.

Ajunse iarăşi îndărătul idolului şi văzu o perdea care acoperea poate o uşă. George devenise însă prevăzător şi nu atinse stofa groasă cu mâna.

Lângă statuie se aflau câteva săbii lungi ce serveau poate la uciderea victimelor „Asociaţiei elefanţilor”. Cu ajutorul uneia din aceste săbii George dădu în lături perdeaua şi într-adevăr, îndărătul ei zări o uşă deschisă.

La lumina lunii de afară văzu o clădire mai mică a cărei uşă era de asemenea deschisă. Era o poartă foarte mare şi cu bucurie George observă în semi-întunericul clădirii mişcându-se umbre cenuşii. Era grajdul elefanţilor.

Vru să se repeadă afară pe uşă, când, privirea îi căzu asupra lui Draga care era legat. Şi în ochii acestuia luci câteva clipe o bucurie atât de diabolică, încât George se opri aproape fără voie.

Îşi spuse îndată că uşa aceea trebuia să ascundă vreo capcană. Dacă ar încerca s-arunce o piatră pe prag, s-ar produce zgomot prea mare şi de asta trebuia să se ferească.

Deodată îi veni o idee. Se aplecă asupra indianului şi-i şopti:

— Draga, te voi aşeza acum pe pragul uşii căci vreau să văd dacă se va întâmpla ceva.

O expresie de groază se ivi pe chipul omului şi George dădu din cap cu mulţumire.

— Aşa dar e o capcană acolo? Întrebă el cu asprime.

Draga încuviinţă din cap.

— Bine, atunci o vei scoate din funcţiune. Dar gândeşte-te că tu trebuie să treci cel dintâi.

George slăbi legăturile indianului atât cât să poată face paşi

mărunţi, apoi îi legă braţul drept de trup şi-l lăsă liber pe cel stâng.

Draga nu cuteză să se împotrivească, deoarece părea să-şi dea seama că George e hotărât să-l ucidă cu pumnalul dacă ar încerca să-l trădeze.

Tânărul îl ajută să se ridice şi-l conduse la uşă. Cu mâna dreaptă îi apăsă vârful pumnalului în coaste. Draga se opri în faţa uşii şi dibui cu mâna. Se auzi o pocnitură slabă, apoi Indianul dădu din cap şi George îl împinse peste prag.

Când fu afară şi el cu tânăra, îl zvârli repede la pământ pe Draga şi-l leagă iarăşi. Afară de asta îl mai legă de o piatră ieşită în afara zidului, aşa că era nevoit să stea liniştit în umbra clădirii.

Acum George luă din templu cele două pietre pe care le pusese acolo, apoi, pornind înaintea fetei, se furişă spre grajdul elefanţilor. Era aproape sigur că va mai da de un paznic.

Într-adevăr, după ce străbătu jumătate de drum, se ivi un indian în poarta deschisă a clădirii. Acesta nu privi afară, însă, căci tocmai în clipa aceea, elefanţii deveniseră foarte neliniştiţi. Poate că miroseau pe aproape pe cei doi europeni.

George avea în mâna dreaptă una din pietre gata de azvârlit. Sări câţiva paşi înainte şi când fu numai la vreo patru metri de grajd, Indianul se întoarse.

În aceeaşi clipă George se opri în loc, ţinti scurt apoi piatra zbură spre fruntea Indianului.

Paznicul se clătină pe picioare, George se repezi la el şi cu patul revolverului îl mai pocni în tâmplă. Tânărul nu-şi mai pierdu vremea să-l lege, ci aprinzând lampa de buzunar descoperi îndată pe uriaşul Tambi, care stătea într-o despărţitură deosebită a grajdului.

— Tambi, animal bun! zise George şi păşi spre ţarc ca să scoată bârna ce-l închidea. Haide, Tambi, haide!

Şi colosul veni într-adevăr după el, în vreme ce tovarăşii săi deveneau tot mai neliniştiţi.

Tânărul ieşi din grajd înaintea pachidermului. Când Tambi o văzu pe tânăra fată, începu să mişte din urechi şi trompă. Dar George i se adresă îndată:

— Fii cuminte, Tambi, fii cuminte! Ia-o sus!

Spunând acestea, arătă spre Maud, care stătea liniştită, deşi – după cum spunea mai târziu – inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Elefantul se apropiă de ea, îi petrecu uşurel trompa în jurul trupului şi o ridică pe grumaz. George se aşeză apoi în faţa colosului şi porunci:

— Tambi, ridică sus!

Şi inteligentul animal îl săltă iarăşi pe grumazul său.

— Tambi înapoi! strigă George. Înapoi Tambi!

Colosul se puse în mişcare, ascultător. Când trecu prin faţa templului tânărul auzi un ţipăt de spaimă. Un indian înalt, care stătea acolo de pază, sări spre elefant, din lături.

Dar George păstrase a doua piatră şi, când indianul fu numai la câţiva metri se pomeni izbit cu ea în frunte. Căzu grămadă şi rămase nemişcat la pământ.

Tânărul porunci apoi elefantului să meargă mai repede şi inteligentul colos, supunându-se, îi duse pe cei doi tineri, străbătând cu ei luminişul şi îndreptându-se spre desişul pădurii seculare.

Când Tambi ajunse cu povara să, în luminişul mare unde stătuseră la pândă cei doi tigri, deveni deodată neliniştit. George văzu îndată pricina: de pe partea cealaltă a rariştei se desprinse din desiş un şarpe lung – erau camarazii care se luaseră după dânsul.

Rămaseră încremeniţi de mirare când văzură pe George şi pe fată călărind elefantul. Cei doi tineri făcură gesturi însufleţite.

Deoarece însă Tambi deveni prea neliniştit. George îi porunci să-i lase jos; după aceea mângâie trompa colosului cenuşiu şi zise:

— Du-te înapoi Tambi, du-te!

Ascultător uriaşul se-ntoarse şi se făcu nevăzut în desiş.

Revederea dintre lordul Timberton şi fiica să fu într-adevăr mişcătoare şi-i despăgubi pe camarazi de toată truda şi primejdiile prin care trecuseră. George îşi recăpătă puşca şi casca tropicală pe care le pierduse când îl răpise Tambi.

Şi acum căpitanul îndemnă să pornească mai departe, căci se aflau încă prea aproape de indieni.

În drum George trebui să le povestească păţaniile şi lordul Timberton clătina mereu capul uimit.

Ajunseră nevătămaţi la locul unde îşi ridicaseră tabăra întâia oară şi rămaseră acolo până la ziuă. George ţinu morţiş ca, împreună cu câţiva marinari să-l conducă pe lord şi pe fiica să până se iviră în zare templele Calcutta.

Îşi luară un rămas bun călduros, lordul îi dădu autorizaţia făgăduită ca toţi camarazii să se poată folosi de calea ferată şi mai făgădui să facă totul ca să nu li se întâmple nimic pe teritoriul englez.

Cam pe la amiază George şi însoţitorii săi se întâlniră iar cu căpitanul şi ceilalţi camarazi, care în vremea asta vânaseră din

belşug.

Rindow îi condus din nou până la luminişul unde l-întâlniseră pe lord, îşi luă rămas bun şi cei cinci camarazi porniră mai departe.

În Numărul următor:

Sfârşitul volumului: **ASOCIAŢIA ELEFANŢILOR.**

În numărul următor:

DUHURILE MUNŢILOR.

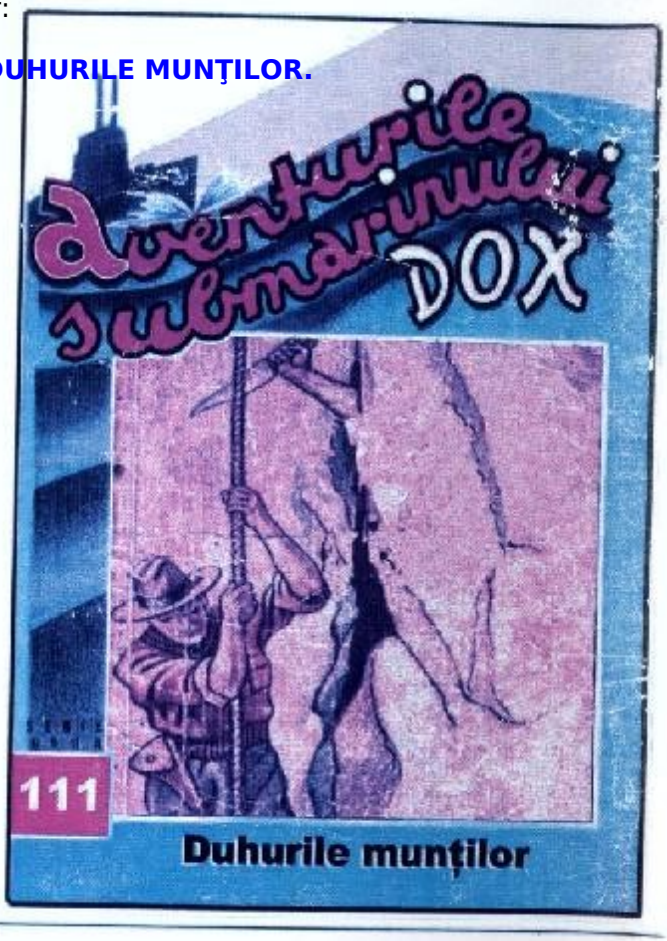

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro